

Edgey Wildchild

Anarkiaa nyt!

2006

Anarkia: tuhoa, kaaosta, terrorismia, väkivaltaa, pommeja, räjähdyksiä, kärsimystä, epäjärjestystä, idealistista, mahdotonta, toimimatonta, kompromissitonta, lapsellista, naurettavaa, hölmöä, hullua. Taas väärin!

Anarkiasta on monia väärinkäsityksiä. Yleinen niistä on se, ettei anarkia voi toimia käytännössä siitä yksinkertaisesta syystä, että se on epäkäytännöllinen. ”Miten se voisi?” he kysyvät. Mutta he kysyvät väärää kysymystä. Sopivampia kysymyksiä olisi pikemminkin: ”miten anarkia on toiminut menneisyydessä?”, ja ”miten se toimii nykyään?” On useita historiallisia esimerkkejä anarkian menestyksestä yhteisöllisen kanssakäymisen muotona ryhmien sisällä ja niiden välillä. Otetaan esimerkiksi vaikka panteistinen ryhmä Vapaan Hengen Siskot ja Veljet keskiaikaisessa Euroopassa; Diggerit, nuo agraariset kommunistit Englannissa, jotka perustivat yhdyskunnan Pyhän Yrjön kukkulalle Surreyssa 1649; Confederacion Nacional del Trabajo (CNT) Espanjan Sisällissodassa; Pariisin Kommuuni 1871; sekä monet amerikan intiaaniheimot, jotka elivät suhteellisen rauhassa ja harmoniassa ennen ristin ja miekan saapumista.

Nykyään, kuten aiemminkin, esimerkkejä on runsaasti henkilökohtaisissa ja julkisissa suhteissa toisiimme, vaikka ihmisillä onkin tapana jättää ne huomiotta. Sosiaalisten suhteiden anarkistista ilmenemistä, mikä tarkoittaa yksilöiden välistä kanssakäymistä ja itseorganisoitumista ilman pakottamista, esiintyy joka kerta kun ystäväsi kanssa yhdessä sovitte mitä teette illalla, joka kerta kun ruohonjuuritason organisaatiot toimivat ilman määrättyjä hierarkisia asemia, aina kun perheen sisällä yhteisesti sovitaan kotiaskareiden jakamisesta (huolimatta siitä että ne eivät aina ole mukavia tehdä), ja joka kerta kun pääset kumppanisi kanssa kompromissiin – vaikka aluksi tuntuu siltä ettei kumpikaan anna tuumakaan periksi.

Mutta entäs ne lukemattomat näitä muistuttavat tilanteet, jotka ovat surkeasti epäonnistuneet? Jos ne ovat epäonnistuneet, ovat ne epäonnistuneet omista syistään. Ylivallan sekaantuminen asiaan tekee epäonnistumisesta entistäkin tuskallisemman ja väistämättömän. Väistämättömän siksi, että ylivallan objektifoimisprosessi on jo itsessään epäonnistumisen merkki. Mitään hyvää ei voi tulla tilanteesta, jossa ihmiseltä kielletään subjektiivinen ajattelu.

Näinollen anarkia on jotain mitä esiintyy paraikaa, ja se voidaan ulottaa sinnekin missä sitä ei tällä hetkellä esiinny. Lisäksi anarkia on välttämätöntä

taistelussa sitä valtaa vastaan, mitä kapitalistiset sosiaaliset suhteet meihin käyttävät. Toisin sanoen, jos aiomme rakentaa aidosti vapaan ja avoimen yhteiskunnan, kuten monet meistä parhaillaan tekevät, sen perustana ei voi olla modernin yhteiskunnan epäinhimillistävä valtapolitiikka.

Tämä kirja on täynnä kapitalismin, sivilisaation, kulttuurin, yhtiödemokratian jne.. kritiikkiä, sekä teoreettisia ja käytännöllisiä ratkaisuja – muttei koskaan vaihtoehtoja – niiden aiheuttamiin ongelmiin. Pidättäydyn käyttämästä suosittua sanaa ”vaihtoehto”, sillä se ei ota riittävän vahvaa otetta riistojärjestelmän aiheuttamien ongelmien vakavuuteen, johon sanaa usein sovelletaan ja mitä sen oletetaan kuvaavan. Se sana ei edes vihjaa siihen kiireellisyyteen mitä tarvitaan sorron kukistamiseen. Kuullessasi lääkäriltä, että sinulta on löydetty syöpä, voitko kuvitella itseäsi sanomassa: ”no, mikäs sitten on vaihtoehto?”

Tätä kirjaa lukiessa kannattaa pitää mielessä etten halaja utooppista yhteiskuntaa, joka joskus, jotenkin, rakentuu kapitalismin tai sivilisaation tuhoutumisen jälkeen. Väitteeni ovat pikemminkin täysin päinvastaisia. Toki selitän muutamia erilaisia muotoja, mitä anarkia voi saada sosiaalisen kamppailun myöhemmissä vaiheissa, mutta tämän kirjan tarkoitus on auttaa lukijaa käsittämään, että anarkistisille periaatteille pohjautuva yhteisöllinen oleminen ei ole vain välttämätöntä, vaan myös mahdollista, huolimatta meitä vastassa olevista loputtomista haasteista. Meidän täytyy vain pohtia ja kokeilla monia nykyisiä esimerkkejä joita aiemmin mainitsin, laajentaaksemme niiden vaikutusta. Olen samaa mieltä John Hollowayn kanssa että:

”On paljon todisteita siitä, että lakkoihin ja vastaaviin kamppailuihin osallistuneille ihmisille taistelun tärkein lopputulos ei usein ollut välittömien vaatimusten toteutuminen, vaan yhteisöllisen taistelun muodostuminen. Sellaisen yhdessä tekemisen syntyminen, jota kuvaa kapitalististen sosiaalisten suhteisen vastustus.” (208)

Yhteisökamppailun kehittyminen vahvistuu tälläkin hetkellä. Joka päivä se kasvaa lukumäärältään ja voimaltaan. Paras aika vastarinnalle on aina ollut nykyhetki.

Anarkiaa nyt!

Vitteet: *Holloway, John. Change the World Without Taking Power. London: Pluto Press, 2005.*

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright
2012 elokuu 16

Edgey Wildchild
Anarkiaa nyt!
2006

Johdanto Edgey Wildchildin kirjaan Fighting for
Freedom . . . Because A Better World Is Possible.
Haettu 16.8.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/2007033100171948>